

Kan. 1277 KPK stanowi: 'Biskup diecezjalny przed podjęciem aktów dotyczących zarządu o większym znaczeniu ze względu na materialny stan diecezji, powinien wysłuchać zdania Rady do spraw ekonomicznych i kolegium konsultorów. Winien zaś uzyskać zgodę tej Rady oraz kolegium konsultorów, oprócz wydatków szczegółowo wyliczonych w prawie powszechnym oraz w prawie fundacyjnym, również dla podjęcia aktów nadzwyczajnego zarządzania. Konferencja Episkopatu zaś powinna określić, które akty należy zaliczyć do nadzwyczajnego zarządzania'.

Ze względu na to, że chodzi o ważność aktów prawnych, Konferencje Biskupów szybko przystąpiły do uregulowania tej sprawy. I tak:

niektóre Konferencje (Panama, Argentyna, Kanada, Kolumbia) stworzyły wykaz aktów prawnych uznanych za akty nadzwyczajnego zarządzania;
inne Konferencje biorą jako punkt wyjścia materialną, czy pieniężną wartość przedsięwzięcia, niezależnie od jego natury, podobnie jak przy alienacji, ustalając kwotę maximum (San Domingo, Luksemburg, Brazylia, Filipiny), lub kwotę względną, np. w stosunku do rocznego budżetu diecezji lub w stosunku do innego kryterium (Australia, Berlin);
inne uznały za akty nadzwyczajnego zarządzania te, które przekraczają, wychodzą poza zwykły budżet (Peru, Honduras, Meksyk, Porto Rico, Portugalia);
inne wreszcie przyjęły system mieszany (Holandia).

Ze względu na podobieństwo natury prawnej, pogląd na akty nadzwyczajnego zarządzania stanowi punkt odniesienia do spraw alienacji i lokaty dóbr kościelnych.

Co do alienacji, kan. 1292, § 1 stanowi: '... gdy wartość dóbr, których alienacja jest zamierzona, mieści się w ramach między najniższą i największą sumą, określoną dla własnego kraju przez Konferencję Episkopatu, kompetentną władzą, jeśli idzie o osoby prawne nie podlegające biskupowi diecezjalnemu, ustalają własne statuty. W innym razie kompetentną władzą jest biskup diecezjalny, za zgodą Rady do spraw ekonomicznych i kolegium konsultorów, jak również zainteresowanych osób. Ich także zgodę musi uzyskać biskup diecezjalny w wypadku alienacji dóbr diecezji'.

Zaś § 2: 'Jeśli chodzi o rzeczy, których wartość przekracza najwyższą sumę, lub chodzi o rzeczy darowane Kościołowi na podstawie ślubu, a także o rzeczy kosztowne z racji artystycznych lub historycznych, do ważności alienacji potrzebne jest ponadto zezwolenie Stolicy Świętej'.

Suma najniższa to ta, ponad którą do ważności alienacji wymaga się zgody kompetentnej władzy np. biskupa diecezjalnego; suma najwyższa to taka kwota, przy alienacji której wymaga się oprócz zgody kompetentnej władzy jeszcze ponadto zgody Stolicy Apostolskiej.

Konferencje Episkopatu ustaliły takie sumy albo wskazując konkretne kwoty (Argentyna, Kanada, Kolumbia), albo ustalając je w sposób względny, w zależności od wysokości innych sum, np. wysokości kosztów utrzymania (Brazylia, Anglia, Australia).

Dla przykładu podaję kilka rozwiązań w konkretnej kwocie najniższej i najwyższej:
Austria: 300.000 i 7 milionów szylingów;
Belgia: 10 milionów i 100 milionów franków belgijskich;
Francja: 500.00 i 5 milionów franków;

Niemcy: suma najwyższa 10 milionów DM;
Anglia i Walia: 100.000 i 1 milion funtów;
Irlandia: 100.000 i 1 milion funtów;
Włochy: 100 milionów i 300 milionów lirów;
Hiszpania: 5 milionów i 50 milionów pesetas;
Szwajcaria: 20.000 i 5 milionów franków szwajcarskich.

O dzierżawie dóbr kościelnych stanowi kan. 1297 KPK: 'Do Konferencji Episkopatu należy, po uwzględnieniu miejscowych warunków, ustanowić normy dotyczące dzierżawy dóbr kościelnych, zwłaszcza zaś konieczności uzyskania zgody ze strony kompetentnej władzy kościelnej'.

Ze względu na to, że zgoda jest podstawowym i koniecznym warunkiem do dzierżawy, a kan. 1295 porównuje do alienacji jakiegokolwiek transakcje, 'na skutek których majątek osoby prawnej może się znaleźć w gorszej sytuacji', niektóre Konferencje Episkopatu zrównały dzierżawę z alienacją, poddając obydwie transakcje tym samym rygorom (Hiszpania, Wenezuela, Filipiny).

Inne Konferencje ustaliły normy specjalne. Konferencja szkocka upoważniła biskupa diecezjalnego, by od przypadku do przypadku określał warunki dzierżawy dóbr diecezjalnych, zaś Konferencja Episkopatu ma postąpić w podobny sposób w stosunku do dóbr, które do niej należą.

Konferencja Włoch i Niemiec, a także inne, dają normy szczegółowe dotyczące różnych sytuacji.